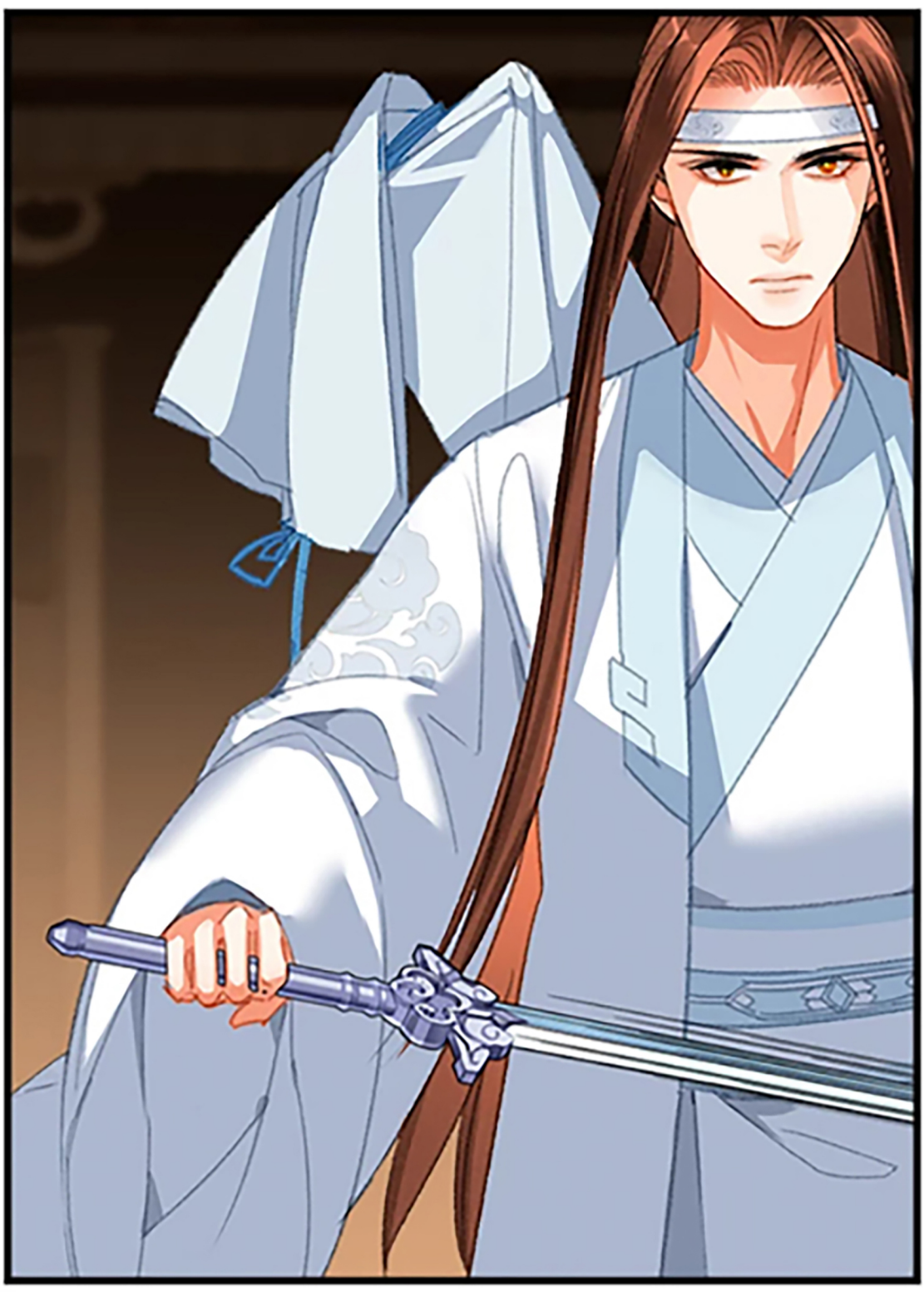
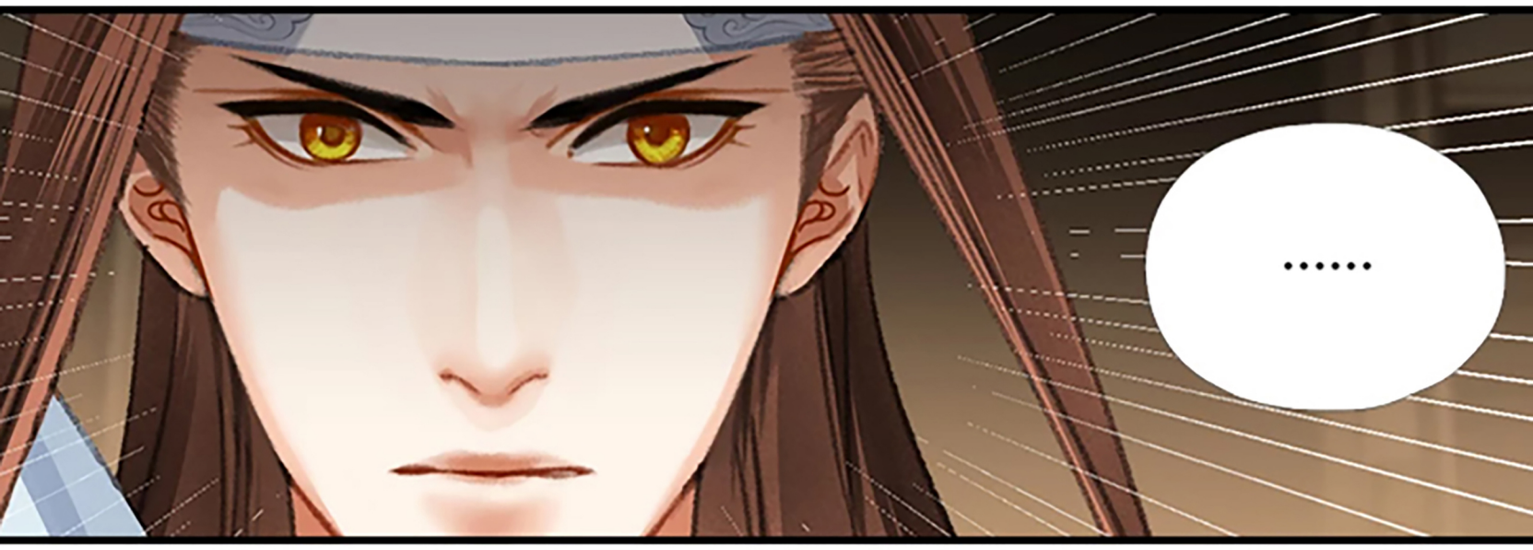

...หลานจ้าน

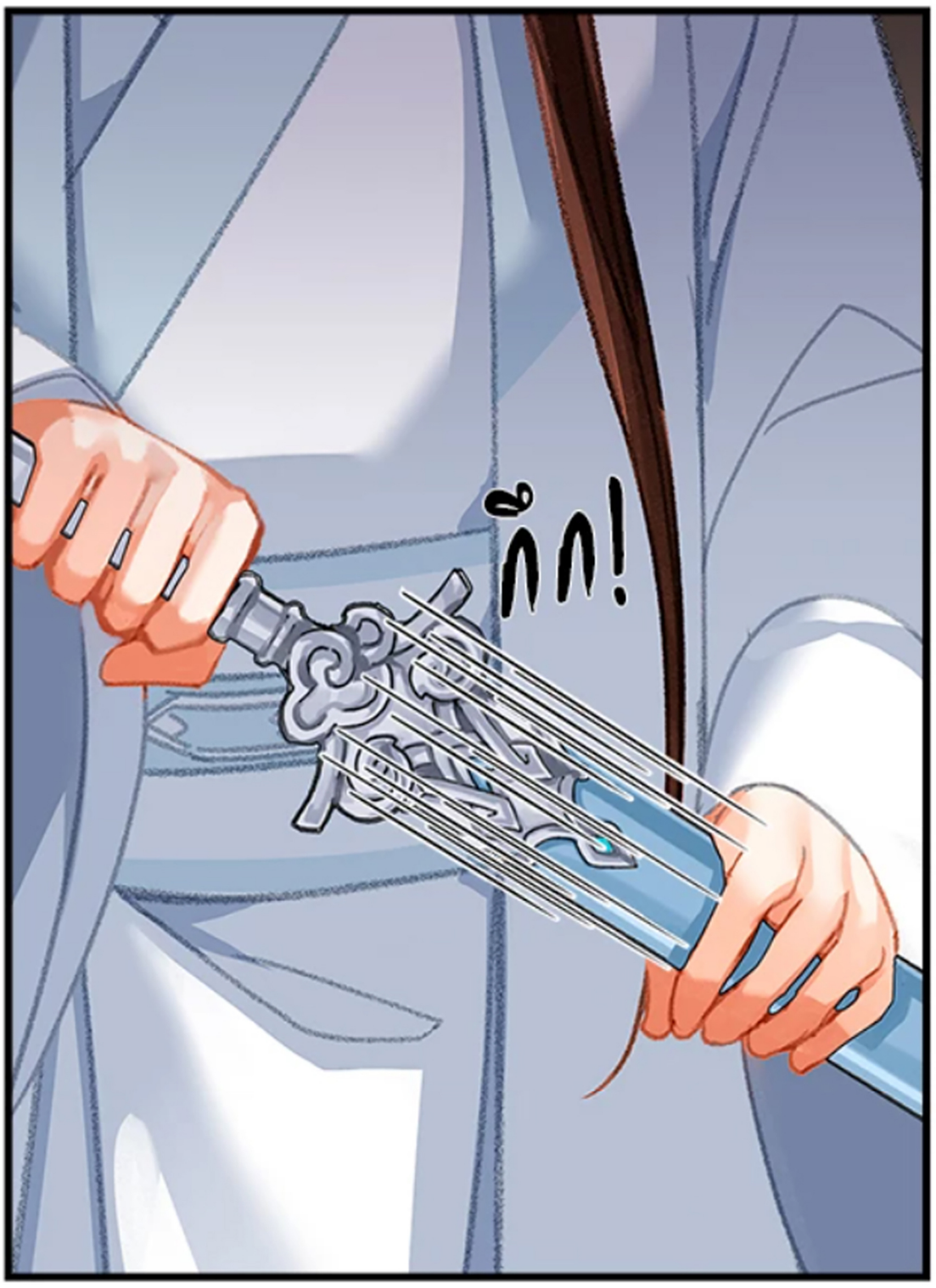

!!
หานกวงจวิน
เจ้าถอยออกไปสักห้าก้าว
จะดีกว่านะ
ฉวบ

.....

หลานจ้าน อย่า!
เจ้าอย่าถอยไปนะ!
กรูด

เยี่ยมไปเลย
ต่อไปก็เก็บปี้เฉิน
เข้าฝักเสีย

อึก!

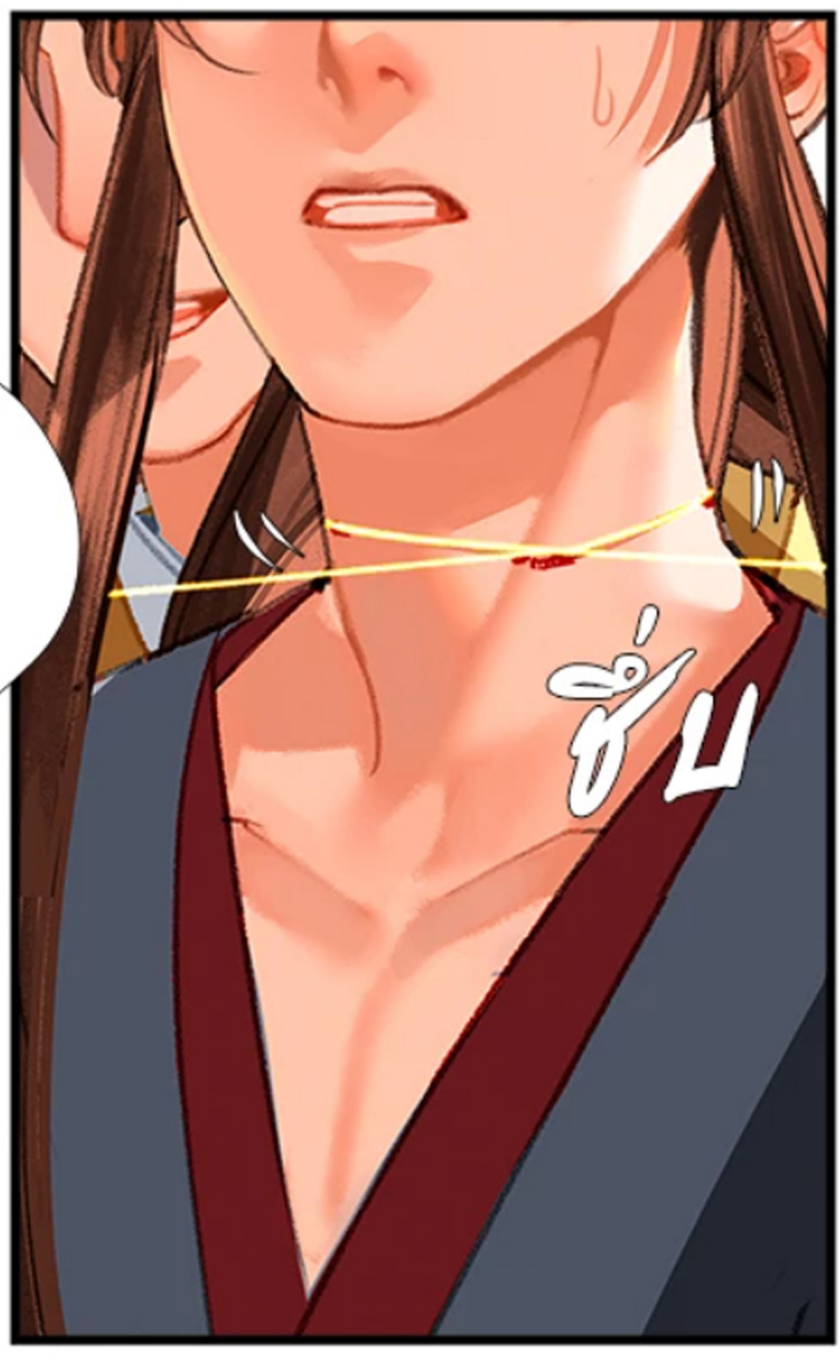

เจ้าอย่ามา
ได้คืบจะเอาศอกนะ!

ข้าน่ะหรือ
ได้คืบจะเอาศอก?

เจ้า...

ข้ายังต้องขอให้
หานกวงจวินลงมือผนึก
ชีพจรวิญญาณด้วยตัวเองด้วย
แบบนี้ต้องเรียกว่าอะไร
กันนะ?

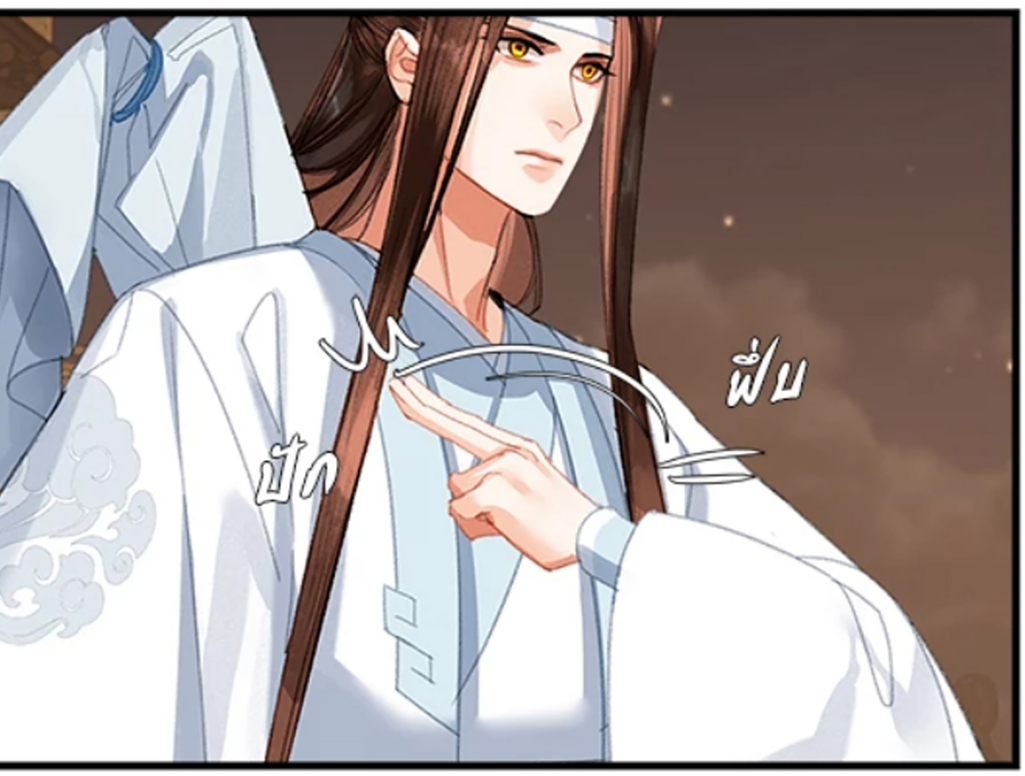
ทำไมเขาถึง
ไม่ฟังข้าล่ะ?

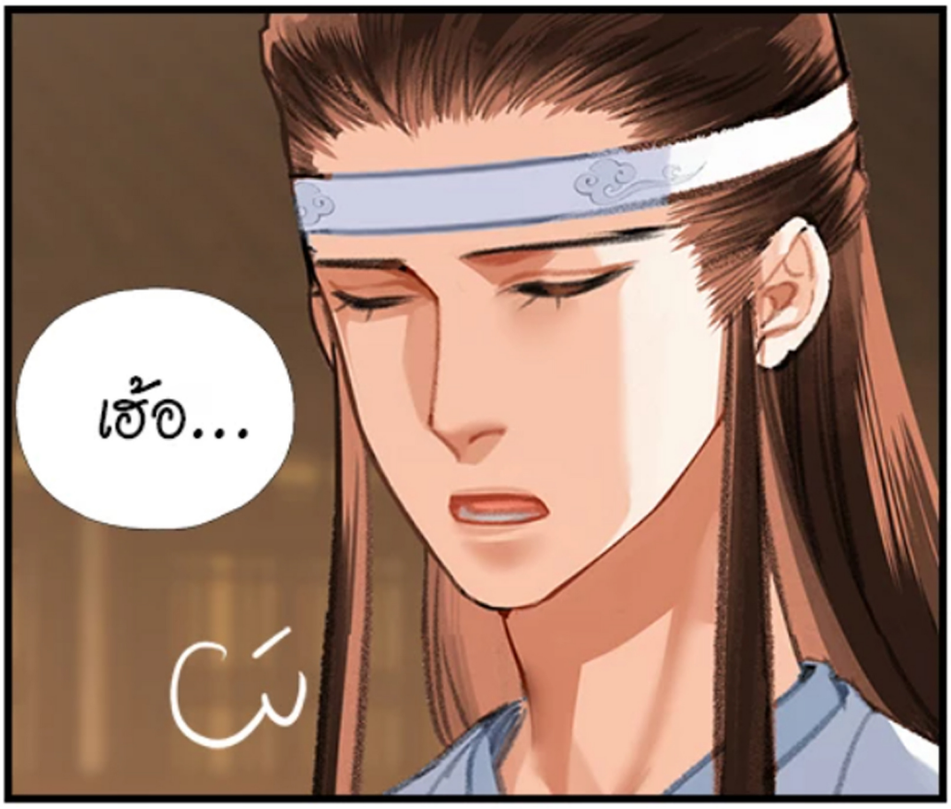

！！

คุณชายเว่ยน่ะ
ลองคิดดูสิ ชีวิตของเขา
อยู่ในกำมือของข้านะ

อย่าแตะต้องเขา
เช่นนั้น หานกวงจวินก็รู้ดีว่าต้องทำอย่างไร
ได้

ฟ่บ
ปัก

เฮ้อ...

หลานจ้าน!
ข้ามีเรื่องอยากพูด
กับเจ้า!

มีเรื่องอะไร
ก็ไว้ค่อยพูดสิ

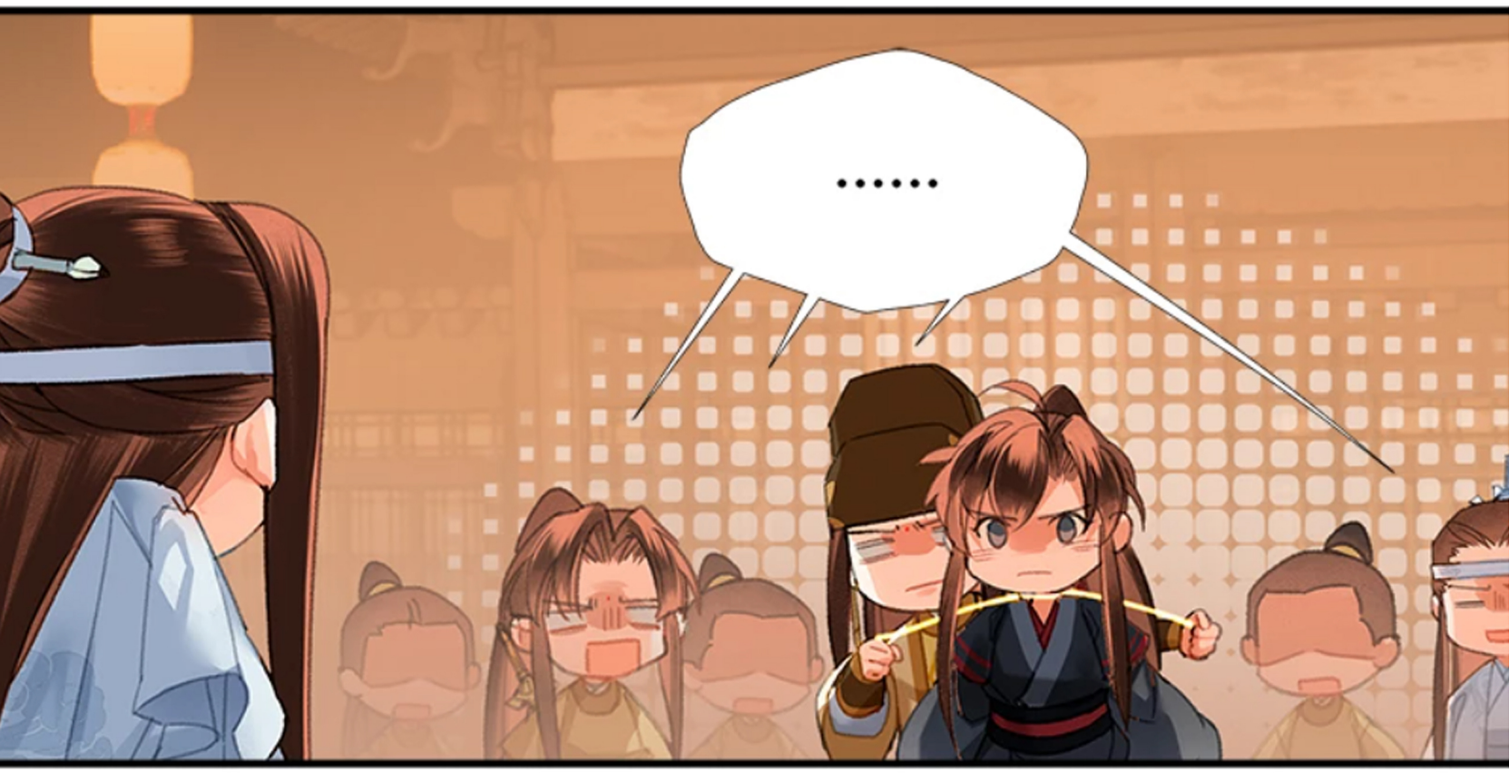
ไม่ได้
ข้ารีบ

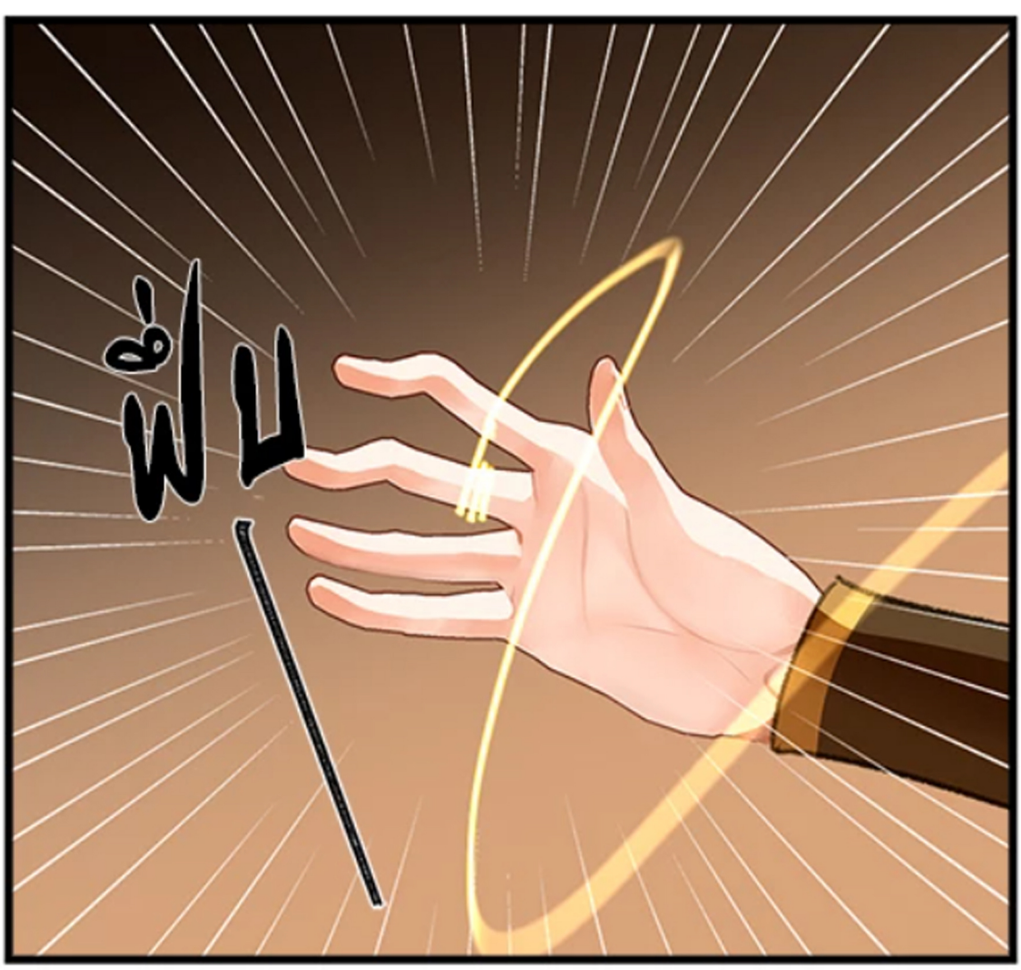
งั้นก็พูด
ไปทั้งอย่างนี้

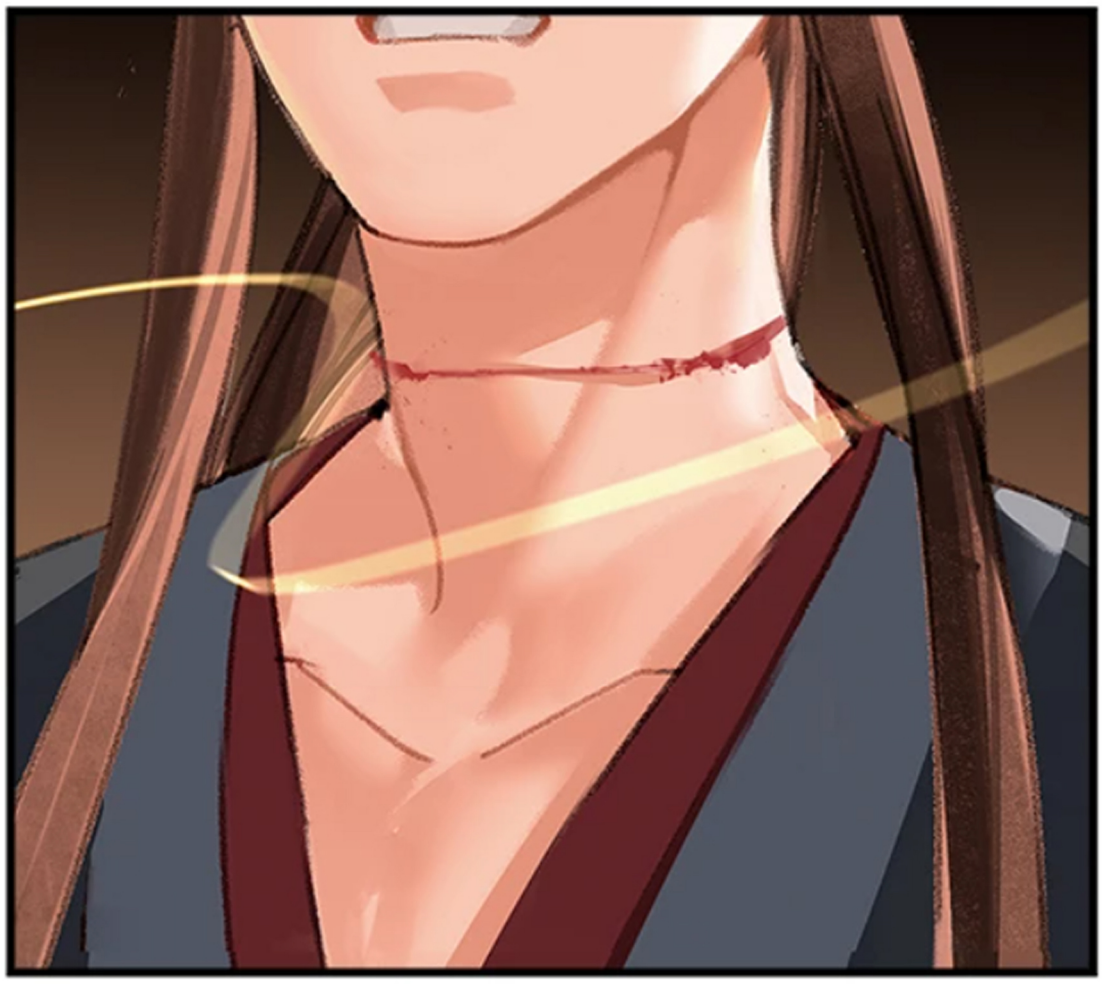

หลานจ้าน!
หลานวั่งจี!
หานกวงจวิน!

เมื่อครู่ เมื่อครู่ข้า
อยากนอนกับเจ้าจริงๆ นะ!

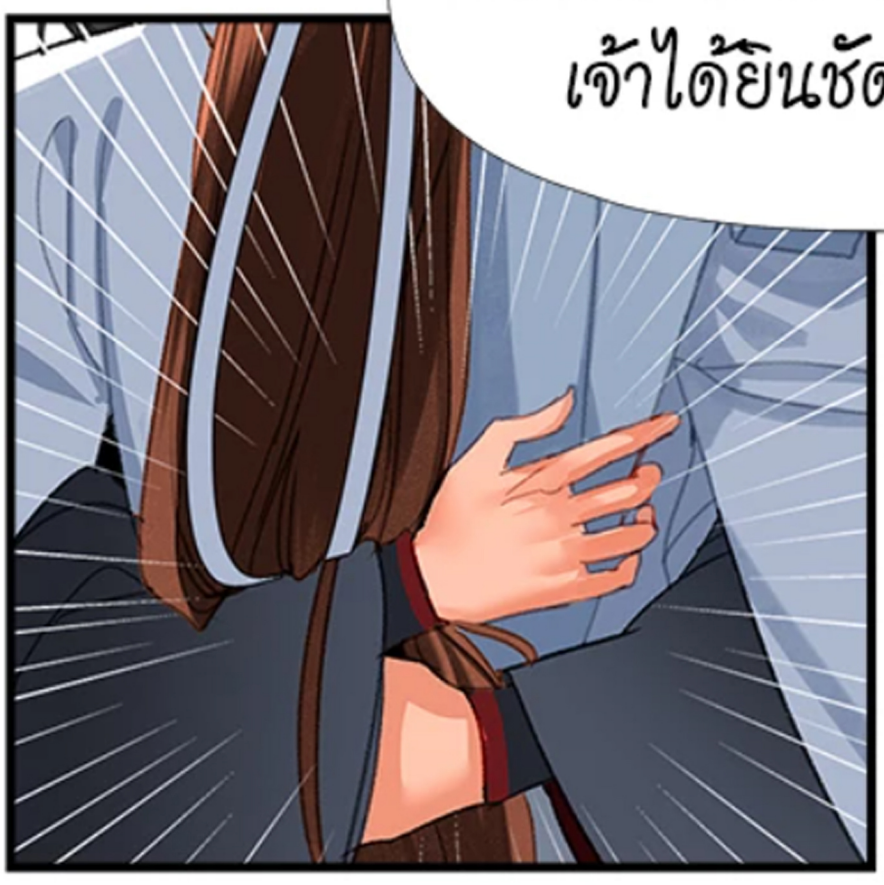

.....

ฟุบ

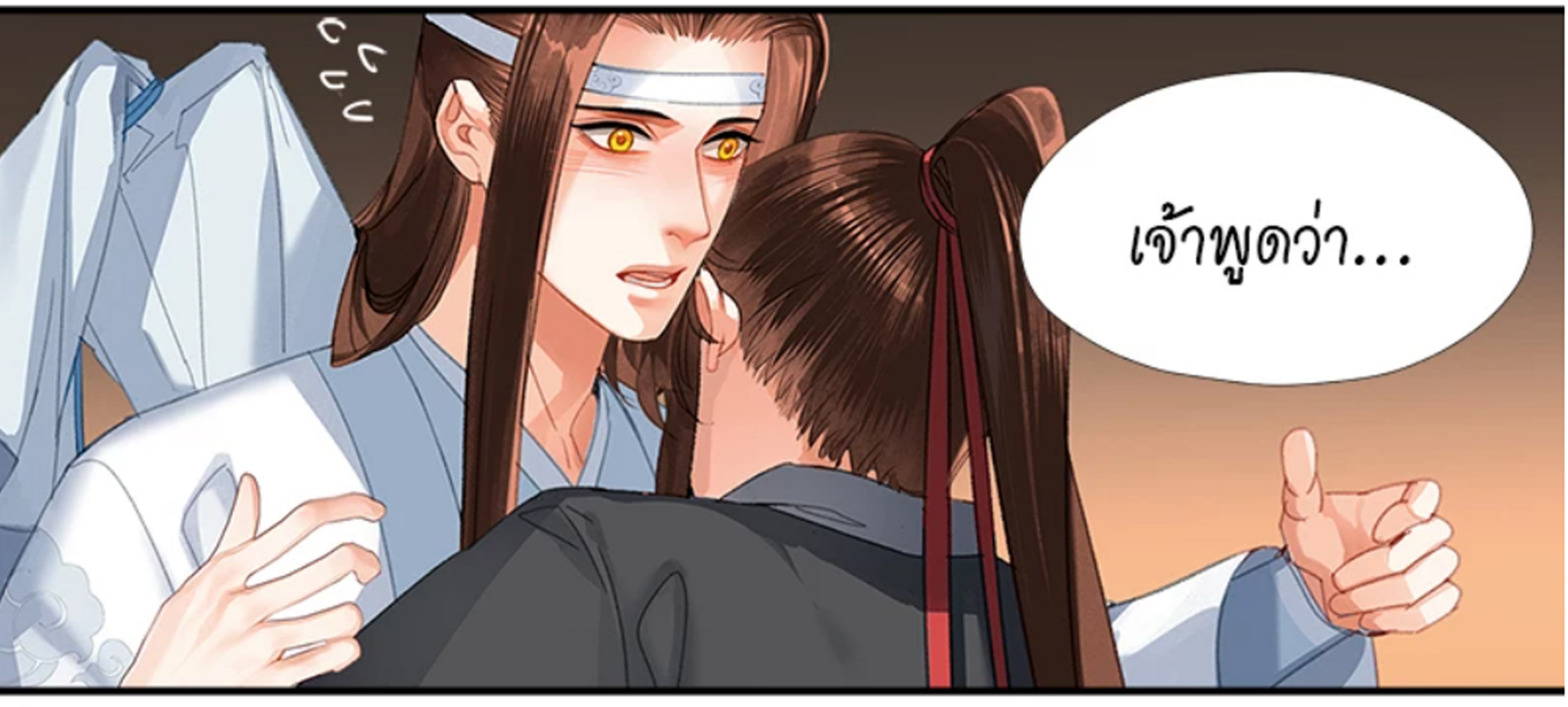

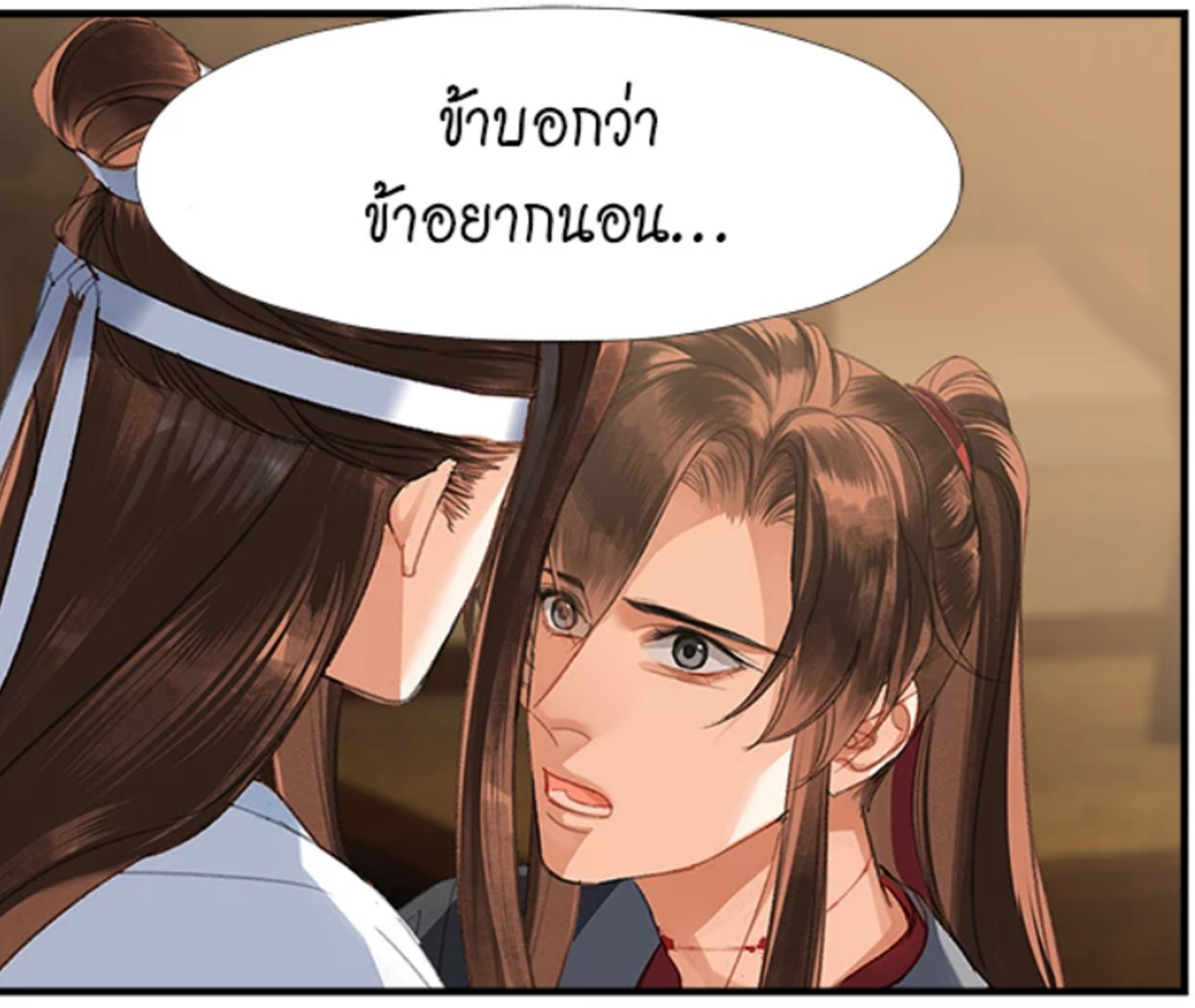

หลานจ้าน ที่ข้าพูดไปเมื่อครู่
เจ้าได้ยินชัดหรือไม่!

เจ้า...

ฉฉฉ
เจ้าพูดว่า...

ข้าบอกว่า
ข้าอยากนอน...

แฮ่ม!

...คุณชายเว่ย
เจ้าพูดมันในสถานการณ์
และเวลาที่เหมาะสม
ดีนะ
ประมุขหลาน
ข้าต้องขออภัยจริงๆ
แต่ข้ารอต่อไปไม่ได้
อีกแล้ว

ยังขุดไม่ถึงอีกรึ?

ท่านประมุข
ตอนนั้นท่านฝังไว้
ลึกเกินไป...

เร่งมืออีก!

ขอรับ!

เปรี้ยง

.....

ฝนตกแล้ว
พวกเราเข้าไปหลบฝน
กันก่อน